

С Л А В Я Н С К И М Я З И К Ъ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Излиза три пѣти въ седмицата
сѣтки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
" шестъ месеци 12 лева ср.
" три " 7 " "
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
вадише се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени писма не се приематъ
Ражкоиси назадъ се неврацатъ

За обявления се заплаща:
За всеки рѣдъ при пръвѣ пжтъ 20 ст.
За " " " вторий " 10 ст.

Руссе, 27 Августъ 1884 год

Въ послѣднѣо врѣме, или по-добрѣ отъ както е стѣпилъ въ Пловдивъ за главенъ управителъ на опустошената братска наша страна Тракия Гавриилъ папа, работитѣ тамъ възхж съвсѣмъ едно чудно и непонятно направление. Шпионството, прислѣданията, подлостята и лажействата се развиватъ, а добритѣ и народополезнитѣ идѣи са прислѣдватъ и гонѣтъ! Сичко честно и за уважение достойно, което красеше имѣто и лицето на честния и трудолюбивъ тракиецъ, днесъ е осквернено и погазено. Гавриилъ папа, съ своитѣ лакеи и шпиони, развиватъ своята дѣятелность, като се трудятъ да ограничатъ свободата на народа; тѣ позорѣтъ честнитѣ патриоти, гонѣтъ свободното слово, претискатъ живо, сичко свято, съ цѣль, да лажтъ безконтролно да владѣятъ и се расплагатъ съ народното благо. Иной не вѣрваше че въ разрушената Тракия, ще са намѣрѣтъ хора, които да станѣтъ противъ свободата си, които да дѣрѣжатъ гибелнитѣ цѣли на турски-подлизурки, отъ които е страдалъ Българския беденъ народъ толкова години.

Съ назначението на Гавриилъ-папа главенъ управителъ на отцѣпената наша страна Тракия, тамъ се порониха най-големѣ сплетни, най-неприятни сплетни, които смутиха и самото население, да не знае какво да мисли за будущността си. Турската система на правлението, са указа по-справѣдлива по-сносна, отъ колкото днешната на Ризалъ-папа и на нѣговитѣ дервини. Правлението е повѣрено въ рѣцетѣ на ладенци, разнаго рода, съ неизвѣстно произхождение и мѣсторожение! Чехи, поляци, нѣмци, френци, днесъ сж на чело на управлението въ тѣзи наша земя, на която надъ коститѣ на погиналитѣ са въздигна нашата свобода и нашето княжество. Злочестата Тракия, която биде театъръ на най-големитѣ звѣрства, на най-свирѣпитѣ кланета, на най-немиловититѣ разорения, днесъ е испаднала въ рѣцетѣ на нехранимайковци, авантюристи и сѣкакъвъ родъ пришелци отъ европейскитѣ хотели, които прѣди войната, незнаяха нито имѣто на Тракия! Тѣ днесъ се расплагатъ съ народния имотъ, тѣ бастисватъ печатници и редакции, тѣ прислѣдватъ и гонѣтъ най-честнитѣ Български синове, тѣ владѣятъ, тѣ грабѣтъ народната пара. Гдѣ бѣхж тѣзи пришелци, когато горѣше Тракия отъ 4-тѣхъ страни на огънь, когато се колѣхж Българскитѣ синове, когато се безчестяхж Българскитѣ дѣщери отъ дивитѣ турски орди? Защо сж дошле тѣзи чужденци въ Тракии, да лаж обогатѣтъ ли, да лаж развиватъ индустрията ли или да лаж експлоатиратъ и като си направѣтъ суммата да си отидатъ отъ гдѣто сж дошле. Навѣрно тѣзи хора като чужденци нѣматъ и немогѣтъ да иматъ друга цѣль, освѣнъ да се рас-

полагатъ съ народния имотъ. Вижте какво вършатъ тѣзи пришелци въ Пловдивъ: подпомогнати отъ нѣколцина личности, тѣ расплагатъ съ участъта на всеки българинъ, тѣ уволняватъ и зачисляватъ чиновницитѣ, тѣ сѣдятъ и пресѣждатъ, тѣ грабѣтъ ражкоиси изъ редакциитѣ и каквото имъ скимне, него правѣтъ. За тѣхъ закона е произволъ, а яланъ-сѣднитѣ имъ сж свѣцята и подпорката. Тѣжко и горко на оногова, който се остава да го мѣкне за носа единъ чужденецъ, и да става мекере на извѣстни авантюристи, които сж дошле помѣжду ни, да ни развиратъ, да грабѣтъ и да се наслаждаватъ отъ трудѣтъ ни.

По настоящемъ положението въ Тракия е едно отъ най-лопитѣ; по-отличнитѣ мъжие и честни патриоти почнахж да преминаватъ въ предѣлитѣ на Княжеството, останалитѣ сж ограничени, несмѣжатъ свободно нито да пишѣтъ, нито да говорѣтъ. Яланъ-сѣднитѣ палватори, диктуватъ на 4-тѣхъ страни, тѣ заповѣдватъ кой да са назначи или испѣди отъ служба. Народа като гледа какво са върши, почна да се възнува, тѣи цето опасно е да се бѣ Гавриилъ-папа съ лакеитѣ си, да произведе въ нѣкои мѣста бунтъ и прѣде турскитѣ войски по-скоро на балъта.

Ние, отсамъ балкана, трѣбна да бъдемъ будни и да внимаваме какво са върши въ братската наша земя Тракия, която е наша родина и безъ която ние да съществуваме неможемъ.

II За народнитѣ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и околнитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ.

(Продължение)

Осѣнъ горѣпоменатитѣ лица, убѣсѣха по него врѣме тукъ въ Търново на „Дараджа“, велѣствие неумолимата присѣда на испитателната комисия, още и слѣдующитѣ злочести Българи поборници и мѣченици, като съучастници на Габровското възстание а именно: Кънча Повчевъ и Петка Станчевъ отъ село Краковци (колиби), Габровска околия; Гавриила Велковъ, Стана Тодоровъ, Стана Петковъ, Рача Генчевъ, Петра Тодоровъ отъ село (колиби) Тодоровци, тоже Габровска околия; Дасвалъ Кира Петровъ и Петра Петровъ отъ Бѣла Черкова (Горни Турчета).

Осѣнъ тѣхъ, може да се биде убѣсени на тая мѣстность Дараджа Богъ знае, колко още злочести Българи, които сж разнороднитѣ образомъ дѣйствували за освобождението на милое имъ отечество въ продължението на цѣли 480 години. . . . Тѣи напримѣръ слѣдъ потушението на възстанието въ 1836 год., убѣсѣха въ Търново Х. Юрдана Брадата отъ Елена, Димитра Софийскитѣ, Генча Гайганджията и проч. които по горѣ спомѣнахме.

Тоя памятникъ, издигнатъ прѣзъ лѣто на преминалата 1883 година, нѣ довършенъ чакъ въ началото на зимата, освѣти се прѣди единъ мѣсець, въ деньтъ на 25 Юний, день достопамятенъ за града Велико Търново, въ който побѣдоноснитѣ войски на блаженнопочившия нашъ Освободителъ Царь Александра II вѣззоха въ Търново въ 1877 година, подъ предводителството на генералъ Гурка, и най напѣрѣдъ забиха въ Правителствения домъ (тогавашния конакъ) знамето на нашата свобода. . .

Това освѣщение на памятникъ бѣ едно отъ най-тържественнитѣ, по случай на отварянието по него врѣме извѣрждното Народно Събрание въ Търново, присѣдствуваше и Негово Высочество Князя, събранитѣ тукъ

Министри, депутати и други многобройни хора. Освѣщение то му се извърши отъ Негово Преосвѣщенство Митрополита Климента придруженъ съ многобройни священници.

Въ тоя дѣйствително тържественъ день събрания многоброенъ народъ при освѣщението на „вещественниъ“ памятникъ доказа, че въ сърдечзата му дълбочина има вече отдавна издигнатъ единъ нравственъ памятникъ на признателность и душевна благодарность къмъ поборницитѣ и мѣченицитѣ за нашето народно освобождение.

Слѣдъ потушението на Габровското възстание, Турското правителство бѣше распратило тайни заповѣди врѣдъ по горѣпоменатитѣ градове и села, които бѣха зели съучастие въ възстанническитѣ движения или въ които имаше съмнение, да прислѣдватъ и издирятъ възстанничитѣ въ околнитѣ имъ мѣстности и, да ги изловятъ. Вижда се, че спорѣдъ таквото едни прислѣдования, бѣха уловили въ Тройскитѣ планини злочестия Каблешкова, когото като уловили и вързали, закарали го отъ тамъ въ Троянъ, отъ Троянъ въ Габрово а отъ тамъ, дскараха го тукъ въ Търново и го затвориха въ тъмницата; нѣ той бѣдния, отъ голѣмото си жалостно отчаяние вижда се, за несполуката на подигнатото възстание въ Тракия, а особенно отъ многото силно и немиловитно билане по главата отъ Турскитѣ заптци, бѣше си до неидѣ изгубилъ умѣтъ. Спорѣдъ това, като го докараха тукъ, разгѣда го добрѣ испитателната комисия и слѣдъ като се увѣри въ дѣйствителното разстройство на умѣтвенитѣ му способности, заповѣда: да се незабавно испрати Каблешковъ назадъ въ Тракия, отъ гдѣто е дошле (той е отъ Копривщица). Велѣствие на тая заповѣдъ, на другия день го и закарала вързанъ назадъ въ Габрово, за да го прѣбратъ отъ тамъ прѣзъ „Испитателната комисия“ за въ Пловдивъ. Въ Габрово го оставили да преношува въ тъмницата въ една стая въ конака (полицията) и му поставили и единъ стражаръ (заптия) да го варди. Като излѣзълъ впрочемъ стражара за по вѣнъ, Каблешковъ взема му револвера, що билъ окаченъ на стѣната въ стаята, гръмва се и самъ се убива. Такава жалостна сетнина е ималъ горѣшня патриотъ Каблешковъ!. . . Вѣчна му памятъ!

Въ тия злочести за България обстоятелствени случаи, бѣха докарали тукъ турскитѣ полицейски власти още единъ злочестъ възстанникъ и поборникъ за Българската свобода Найденова, когото бѣха уловили тоже въ Тройскитѣ планински гористи мѣста забѣгналъ тамъ геже слѣдъ потушванието на възстанието въ Тракия (той е тоже родомъ отъ Копривщица). Той бѣше зарѣнъ въ тукашната подземна тъмница; нѣ звѣроподобитѣ и немиловити турски заптци до толкова силно го бяха по главата, што най-сетнѣ, той умрѣ въ тъмницата и, за срамъ на човѣчеството, извакоха го вѣнъ отъ тъмницата умрѣлъ и го влачаха като едно нѣи гнусно и най умразно животно и защо? — защото той е горѣщо обичалъ своето мило отечество! Какъвъ позоръ, каква адека подиграшка надъ тия и таквото едни възвишения и даже свѣти чувства!!

Ние спомѣнахме по горѣ, че презъ пролѣтъта на 1876 година, се приготвяваше едно всеобщо възстание не само отсамъ, но и отвѣдъ Балкана и, че спорѣдъ предварителнитѣ предначертания, трѣбваше да се подигнатъ възстанията и въ двѣтъ страни къмъ края на мѣсець Априлия 1876 г. въ едно и сѣщо врѣме. Нѣ по неизвѣстни намъ причини, това не се е тѣи привело въ дѣйствие и не е тѣи станало. По-горѣ се спомѣна че на 19 марта презъ сѣщата година се е било рѣшило въ едно засѣдание: да се подигне възстанието врѣдъ на 1 ий Май, въ Тракия обаче се е прибрзало кой знае по какви временни обстоятелствени причини, и възстанието се е подигнало на 19 Априлий 1876; и най-напѣрѣдъ въ Панагюрище; а отсѣтнѣ въ Копривщица, Перущица, Брацигово, Калоферъ, Карлово, Батакъ и проч. За тия възстания впрочемъ, за злочеститѣ имъ и жалостни сетнини, се е довольно писало и обнародвало; спорѣдъ това, за да не повтаряме и ние сѣщото, що са обнародвали други списатели по тоя предметъ, ние заставаме за сега разказѣтъ си за възстанията въ Тракия.

Спорѣдъ горѣизложенитѣ предначертанията кроеж да се подигне едно общо възстание отвѣдъ и отсамъ Балкана, устройваше се и приготвяваше въ Ромъния, а преимущественно въ Букурещъ една дружина отъ доброволни ратници съ цѣль: да премине тая дружина

Дунавът, да дойде в България и да съдѣйства и ти въ предначертаното проектирано всеобщо възстание. Главния двигател и управител на тая дружина бѣше всеизвѣстия нашъ юнакъ и великъ челоуѣкъ — Христу Ботевъ. Той е родомъ отъ Калоферъ, баща му се училъ въ Одеската семинария и, е билъ тоже единъ горѣщъ патриотъ. Той учителствува вѣколко години въ Калоферъ и съ своитѣ сладки пѣсни, той възбуждаше и пробуждаше и най-заспалигѣтѣ духомъ Българи. Ние сме слушали съ голѣмо въхищение даровития тоя пѣвецъ покойния Ботя въ Одеса, и всѣкога сме се удивлявали и наслаждавали съ привлѣкителнитѣ му юнашки пѣсни. Вижда се че покойния Ботю е вдъхналъ съ своитѣ вѣодушевени патриотически пѣсни, онова свято чувство за свобода, което показа намъ блѣсково покойния нашъ поборникъ и самоотверженнитѣ юнакъ синъ му Христо. Той издаваше по отпреди в. „Знаме“ въ Букурещъ и чрѣзъ тоя си вѣстникъ, той се трудише да пробуди Българитѣ отъ дълбокия имъ съвъ, въ койго тѣ бѣха потънали.

(Слѣдва).

СЛОВО

ЗА КОМАРЪТЪ И КОМАРДЖИЯТА

„Не имамъ и пии помощници,
не имамъ надежди развѣ тебѣ
Комаре, ты пашъ помози, па
тебѣ надѣмся и тобою хвалена,
твой бо еси помощници,
да не постидимъ.“
(Изъ кодацитѣ на Отца Балабанова)

Благочестиви Слушатели, Читатели и дражайши читателки!

Въ овѣзи тъмни и тѣжки врѣмена, когато българския нашъ народъ пѣшкваше подъ Агарянското и Фанаротско иго, сегисъ тогивъ излѣзваха словосказатели, саречъ явни проповѣдници и учители отъ родѣтъ на катъритѣ, които казуваха слова и поучения на благочестивия народъ „во вся дни“ и то не отъ патриотизмъ, ревностъ или отъ състрадание къмъ стадото, но отъ лакомство за пари и, сж прибѣгвали къмъ разни машиници. На мѣсто да учятъ стадото какъ и по кой начинъ да се отърве отъ игото и робството, тѣ му разказвали вѣща се изъ писанието; както напримѣръ: за сѣгрѣшенieto на Адама и Ева; за Самарянката, за пророка Исая какъ ходилъ дюбюдюсъ голъ и босъ да проповѣда изъ улицитѣ и градоветѣ, какъ Марии Магдалина отрялъ съ коситѣ си краката на Спасителя, какъ ходила една жена при пророка Елисея въ гората; какъ на първо мѣсто въ райтъ стоятъ „блаженни нищитѣ духомъ“ отдайте Кесаревото Кесарю, а божието богу. и тѣмъ подобни поучения, които сж биле до токова трогателни, щото се расплакавали даже и пѣхочевитѣ или както ги казватъ у Софийско поганцитѣ. Задъ булото на подобни проповѣди, стадото благоговѣеше предъ тѣхъ, хранеше ги, като бѣше увѣрено че това шо дава, то е за спасение на душата му, за бога, за свѣтцѣтъ. Но тѣ какво правѣха тези проповѣдници, излѣ жаваха се като „пета на слънце“ на мекитѣ дюшеци, ядяха и пиеха до воля и за по голѣмо удоволствие държаха при себѣ си млади бабини внуци да имъ чешатъ краката, когато ги засърбятъ. Обаче за да има по голѣмъ страхъ стадото и да се не визира работитѣ на тая старци-пастири, тѣ представяха такива старшни нѣща, щото слушательтѣ бѣше просто въ недоумѣние; каквото напримѣръ: мжката или ада, дѣто ще отидатъ да се мжкятъ вѣчно всичкитѣ грѣшни заедно съ дяволитѣ и въ това число бунтовницѣтъ и безвѣрницѣтъ, които вѣставатъ противъ владѣтелитѣ и пастиритѣ си. Подобни проповѣди, слово го рѣчи или по просто „дамашкина“ разказваше прѣди десетина години и двешния редакторъ на „Комаря“ комарджията бай Колю Умрѣлковъ, който по него врѣме се считаше за „богословъ“ и бѣше очудилъ съ своитѣ дамашкина цѣло турско, ако и едно и сжко слово, да казваше предъ всички мѣста и градове презъ дѣто минаваше и редомъ съ това пѣлнеше съдраното си джбче съ парици, които благочестивото стадо даваше за душата си. Само на едно мѣсто и то въ градеца Сопотъ (Румелия) му мина лѣсица пѣтъ, така щото бай Колю бѣше привуденъ „качаракъ“ — бѣгомъ да излѣзе изъ чрѣвата; но той се утѣшаваше съ думитѣ . . . *невѣдѣтъ бо шо творятъ* . . . и по примѣра на Апостолитѣ отърси си праха отъ краката и не ся чу, нито видѣ вече; днесъ пакъ като мислилъ, че е онова тъмно врѣме, излази съ Комарѣтъ си едно да защищава свѣтцитѣ, които се намирахъ у София, и да ввежда народа въ заблуждение, а отъ друга да напада смѣртнитѣ, грѣшнитѣ отъ неблагочестивото стадо, които възстанатъ противъ комаровитѣ свѣтци, подлени.

Извинете г.г. читатели и многуважаеми читателки, че малко се поостранихъ отъ предметъта си, защото да казувашъ слово или „дамашкино“ май тѣй не е лѣсно. Думата ни бѣше за Комарѣтъ и Комарджитѣ за които ще говориме сега по отдѣлно.

Негово Благородие почтеннейшия „Комаръ“ ако и

да не принадлежи къмъ категорията на двуногитѣ животни или скотове, въ която спада редактора стопанина му комарджитѣ, но то като насѣкомо, твърдѣ любимо на бай Умрѣлкова е шестокрако и необича да пие като стопанина си; но ще не ще трѣбва да се подчинява на господарѣтъ си и по негова заповѣдъ трѣба да щипи тамъ дѣто нетрѣбвало и да пѣе тамъ дѣто не му е мѣстото. Тука нѣма да описвамъ радословието на Комарѣтъ т. е. кой е баща му, майка му, братията и сестритѣ му, жененъ ли е или не, депутатъ ли е или не, ядѣ ли гозби, пие ли Шампанско, защото койго иска да изучи собствено говоря родословието комарово, може да се отнесе въ библиотеката на стопанина му, която е расположена въ куфата му катуна, гдѣто винтъ паеци и е пълна съ брѣмбари и свободно може да я раствори и да земе зоологията въ която и надѣлго и широко е описанъ негово прѣосвѣщенство комарѣтъ. Да казувашъ дамашкино и да списувашъ или издавашъ „Комаръ“ не е все едно. За списуванието като комарѣтъ на комарджията се изисква да имашъ: познанията на Бодарева, науката и ораторството на високоперяция отъ Балабанова, дарбата на музико словѣснѣйшого животни Гервасия, въсклицанията на Данева, охванията на Величкова, патриотизмъта на Манчева, подлостъта на Фасулкова, Вазовитѣ тѣжи и ядове, Юначеството на Бреговския маркизъ. лудостъта на Цанкова и побѣлялата куха глава на Никола Живкова — способности, които всѣки челоуѣкъ не може да има освѣнъ „великитѣ мжжие“ въ родѣ гомодиритѣ Цанкова, редактора-комарджията „иже съ пили напредници“. Съ таква дарби излази бай ви Колю Умрѣлковъ съ тѣпото жило на своя комарѣ и се е задрѣгналъ да се бори съ вѣкакъвъ си „радикализъмъ“, койго застрашавалъ глупото му отечество и да му пѣе стари пѣсни на новъ гласъ, защото *„така бо творятъ вси учени мужисии“*. Но тѣй като е твърде интересна личностъта на новия герой бай Колю комарджията, за по голѣмо запознавание читающата публика, която ще има честта да чете глупоститѣ му, ще се потрудиме въ кратцѣ да опишемъ мутрата на бая Комарджитѣ, не съ цѣлъ да го нападеме или кориме, но чрезъ това да въздигнемъ още повече неговата слава т. е. славата на този *„блаженъ мужъ съ садрания бутушъ, иже на пути безумнигъ ста“*. Коикото се отнася до Комарѣтъ, то знае всякой че е слаба животинка и съ нея нетрѣбва да се бори съкой защото на Комарѣтъ:

„Огкѣси му краката“

„Итекоха му капулитѣ“

А така сжко не е лѣсно да се бори челоуѣкъ съ комарджията, защото *„очи отъ гонѣ, а сила Самсонова“*. Отъ телефонъ въ рѣжда, защото ушитѣ му толкова сж дълги, щото слуша чакъ отъ Руссе, що се говори на събрането у кжцата на Дръ Шшманова у София. Но знаете ли г.г. читатели кой е бачо ви редакторъ комарджи? Къмъ кой класъ на животнитѣ принадлежи? — Той по родѣтъ си е челоуѣкъ отъ „двуногитѣ животни“ еже нарицаемия се скотове и противоположенъ противъ натурата на комарѣтъ. Комарджитѣ т. е. бай Колю Умрѣлковъ има брада царска а глава воденичарска, прекрасна мордичка, криви носѣ, уста, очи — Сотворенъ по образу Мамону — и надаренъ съ преимущества не завидни. Той дѣто зема не дава, дѣто е далъ не зема, на много души парицитѣ е излѣлъ, заборничалъ е до уши, не зема ако му даждъ и до толкова е почтенъ, щото и събранитѣ пари за построение памятникъ на Козлудуй и за преминуванието на българския юнакъ Ботева е положилъ на съхранение въ благоутробното си отечество; на много паизди е билъ и е челоуѣкъ, честний и пречестний. Обаче по-горѣ казахме че е надаренъ съ дарби, то не е злѣ ако кажемъ и вѣко отъ тѣхъ за похвала на комарджията на Комарѣтъ, тѣй напримѣръ: той е высокословеснейший мужъ, отличенъ педагогъ, изищень и гениаленъ песнотворецъ, превъсходенъ литераторъ, дълбокъ математикъ, всезнающий единчекъ български списувачъ граматистъ; надугъ и наму сень е като пѣхъ, ухилень като мишка, уменъ като овца, краснорѣчивъ като сжслѣлъ, съ една речъ притѣжява въ отличната си личность всичкитѣ качества, съ които сж отличяватъ неговитѣ патрони свѣтци, и славнитѣ учени мишове. Той испѣло не краде, както правягъ литературнитѣ крадци средечари, дюбюдюсъ изъ цѣло, ами хе! тука! усуква го, перчини го, мермети го, прави и пре права го на Български. Нашия редакторъ Комарджи е още и богословъ както казахме и по горѣ, когато говори крѣсти се и по нѣкога за по голѣмо убѣждение на слушательитѣ, цитира стихове изъ псалтира, наустницата и отъ писанието като: *невѣди и насъ во искушение. . . Проси отъ мене и дамъ ти. . . Доглѣ Господи збудеши мя до конца. . .* Бой ся Бога чти царя. . . По нѣкога и плаче, защо не го е прибралъ Господъ въ царството небѣсно, ами го оставилъ да тѣжи на земята. Издавалъ е в. „Македонецъ“ и пакъ „Комаръ“ но сжгѣтъ като опука паритѣ на хорницата, както Македонецъ така и Комаря“ му умрѣха и се приселиха въ вѣчностъта *„идеже несть болезнигъ ни печалъ“*.

Его почитаеми господари и господее въ кратцѣ какъвъ славенъ мужъ е нашия редакторъ на Комарѣтъ,

даже съ свѣщъ да бѣхме го търсили неможемъ го намири. Спорѣдъ горевложенитѣ способности, може съкой да си състави ясно понятие, каква облага може да очаква глупата за духовна храна публика.

Като имате честта и търпението да изслушате г.г. Читатели кратакъ очеркъ за г. Комарджията на Комарѣтъ, то бждете добри да потърпите да Ви раскажѣ какъ стои „Комарѣтъ“ по съдържанието си, сатиризмътъ и пѣснотворството си. Спорѣдъ препоржката на бай Колю Умрѣлковъ, негова, „Комаръ“, билъ великъ Полски Панъ или Романски Калпавъ банъ, избранъ по шишегласие, да пѣе стари пѣсни на новъ гласъ, да въздига кумири и пѣе хвалебни химни на свѣтца и на падиалитѣ министри. Асж по филологията на Агура друго яче неможеше и да бжде. Той т. е. Комарѣтъ като отъ благороднитѣ панове, не пѣлъ да излиза въкой денъ а въ недѣлята веднажъ т. е. въ сжботата щото сжхлѣ да се продава; освѣнъ това общава се че ако види зоръ т. е. ако ли капне отъ нѣйде нѣкоя пара, то ще излази не само ведъжъ, но два пѣти даже и три пѣти въ седмицата, защото лордовѣтъ така правягъ като иматъ парата, всѣки денъ излизатъ по „Конкордия“ но като ж нѣма вжжията, то ще не ще! ще излази отъ сжботата на сжботата. Подъ карикатурата на бай Комари блѣхитѣ буквитѣ! бжнъ! бжнъ! бжнъ, Глупоститѣ вьнъ! Коего показва, че бае Ви Умрѣлковъ е изгубилъ умѣтъ си или пакъ искалъ съ това да испѣди глупоститѣ шо сж въ болния му мозъкъ. Но както и да е „Комарѣтъ“ го имаме на ржцѣ и сжгъ засвидѣтелствова за умностъта на стопанина му. Пидавача на „Комаря не благоволи да ни каже, като го издава кому е Органъ или Юрганъ (по Комаровски) защото като излази на бойното поле, не ни казва кого ще защищава и срѣщю кого ще се сражава, знаиме само туй дѣто ни казва, че що се бие съ тѣпото си жило противъ „радикализъмъ“, защото ще се опростаило неговот глупо отечество, ако нѣма съ шо да го нападне. А и да се спотаива гнѣ Комарджитѣ като бѣлха въ щя, най знаемъ, кой ще се завива съ Комарова и ганъ. Отъ радосгъ пакъ азъ, а не ние, заедно съ отца Балабанова, съгласихме се да му испѣемъ стихирата: *кйли по калниги вѣнци узавелитя Комаре редасторе, глупъ билъ еси и глупъ будеши*. Тая стихира ще се препоржча на всичкитѣ бѣзсѣтъ авантюристи, не последователи, не радикали, изменничѣ да се пѣе, за която цѣлъ ще издаде тия дни „свѣтца“ циркулярно отъ главния штабъ

Въ ведната си или тиквенната си сатирическа устатия негово Боголюбие „Комарѣтъ“ ведно съ Комарджитѣ сж се огиретвали да го опѣватъ *тону тна* безъ патривхъ на два вѣстника и теньо на клетата „Търновска“ и на Шоповото Огечество, тѣзи два вѣстника не пшлѣли както сезала умвата гва на бае Ви Комарджиягъ, а благоговее и нищо не казва за Срѣдцѣ, Бѣла-Боя, просешката Манчова торба, за кривокраката крава и почти за всичкитѣ продадени газети. По това неизнася на Комарѣтъ, защото страхъ да се неодави въ Дунава, както се спомену въ една пѣсни за Комарѣ бей така:

Фукна вино да точи
Та истърва грездейтъ
Плисна вино залъ го
Удави се Комарѣтъ
Развали се свадбата . . .

По нататѣкъ нише и нише бачо ви Комарѣ и колкото огива кадъ края става по смѣшнѣ, защото намѣго да опише другитѣ зѣ смѣшнѣ, той изобразилъ вжтрѣ себѣ си цѣлъ цѣленичакъ хемъ съ глупоститѣ си. Това не го е направялъ съ друга цѣлъ гнѣ комарджитѣ, освѣнъ да си покаже мурафегя предъ свѣта, че и бае ви Живковъ знае да граца. Трѣбва на вѣрно въ тоя случай да е подражявалъ примѣра на онова Бого-спасаемо животни, когото по славянски се казва Осель, защото когато минавали всичкитѣ животни предъ царь Соломона, то оселтъ или магарето изрѣвало, колкото му държалъ музикасловеснейшия гласъ, и съ туй си показало макарталжка. Но това да озгавимъ на страна и да дойдемъ до пѣснотворството на Комарѣтъ или до поезията на редактор-комарджи. По тази дарба хичъ го небива и не струва даже луча тогюлъ, защото като не му родила куфлницата челоуѣка награвилъ една пѣсни листецъ . . . букво дѣрво . . . безъ жена на този свѣтъ нѣма добро . . . идимъ вечеръ . . . (пуго дѣрво за комарѣтъ и комарджитѣ) набиятъ та става ти добръ . . . Отъ тѣзи послѣднитѣ думи види се, че комарджитѣ е ялъ нѣйде кобилицата и сега се крие задъ гърбицата на Комарѣтъ да го несподети подобно нѣщо. На това отгорѣ като спориривъ отираваме и покланяме слѣдующитѣ Епиграми гну Редактору на „Комарѣтъ“.

„Не е катрѣ него осель ни муле;
„Но Комарѣ е сѣ български царвуле“;
„На глава му оплѣскано капело“
„И подъ него види му се пакъ кельо“
„Бжнъ! бжнъ! бжнъ! глупоститѣ вьнъ.“

Отъ всичкото до тукъ казано, нетрѣбва ли г. г. читатели, българския наш народъ, да застане предъ бай комарджиятъ съ отложенъ калпакъ, и да благодари Богу, дѣто въ врѣме толкова критическо каквото е сега, когато единъ страшенъ мнѣние „радикализъмъ“ заплахва да оскверни българското православно имѣ, се е вѣствалъ помежду ни челоуѣкъ надъжанъ съ висше въодушевление, който да въскреси и избави народа ни отъ радикализъмъ, отъ разорителитѣ на страната? А че не трѣбва ли самъ бай Колю да подсочи самъ отъ радостъ и да благодари на провидението, че тъй скоро и ненадѣйно му даде случая и му се отвори поле, да си покаже на яве всичкото изобилие на своитѣ раждани познания, глупостта, която неизлиза изъ главата му, ако щещъ и съ кливъ да ж пхдъшъ и да покаже всичката страха и величество на своето пукнато краснорѣчие?

И така почитаеми читатели и читателки, свършамъ за сега съ „Комарьтъ“ и комарджиятъ, защото май го прекаляхъ и се обѣщавамъ повторомъ да се повърна върху друга едва личностъ, която е испроводена отъ свѣтца въ Руссе да помага на бай Никола Умрѣлкова въ издаването на Комарьтъ.

Бжъ! бжъ! бжъ! Подлецайтѣ вжъ!

гр. София 6 Августъ 1884.

Ив. П. Силвъ.

ДОПИСКИ

София, 22 Августъ 1884 год.

Извѣстно е всѣкому поведението на бившето Цанково министерство спрямо чиновницитѣ, които несподѣляхъ възгледовѣтъ му и които не можеха и не приемаха да играятъ въ едно и също врѣме шарлатанска роль, да угождаватъ ту тому, ту другому, само и само за да се задържатъ на службитѣ си (каквито ги има и днесъ), — нѣщо, вжъ което ги гласкаше самото министерство, — какъ тия честни хора, не родени да любогорничатъ, по представление на тайнитѣ Цанкови агенти, биваха подвъргани на най строгото наказание — отчуждението, безъ всяка присяда и апеллъ. Вѣски казваме, знае на каква цена на правосудие се ослабяше почившето Цанково министерство, което за да въцари на министерскитѣ ресла фалшивия си патриотизъмъ, който на милиа народъ проповѣдваше и слѣдва още да проповѣдва, агитираше и всѣждѣ въ провинцията, кое съ писма и пр., и то безъ извѣстни превратаджии съ оседително мнѣние и стоаще хора, и какъвъ бѣше плодътъ отъ тия му войски подвизи. . . . Който се е скиталъ по селата и провинциалнитѣ градове прѣзъ този фазисъ на Цанковото властванье, само той ще се увѣри въ думитѣ ни и ще се съгласи, че ние днесъ сме отмахнале онзи тежестъ отъ гърба си, която Цанковъ и Сие бѣхъ, тоу рѣчи, ни приказали. Ето що искаме да напомнимъ: тий знаемъ мнозина честни чиновници въ провинциалнитѣ градове въ казания фазисъ не смѣяха да се свържатъ съ двама граждани, отъ страхъ, да не би чрѣзъ излизането въ тѣсни свързки съ послѣднитѣ, би имъ испатила нѣщо главата; защото често домашния животъ е свързанъ и съ малки неприятности, което е и естествено, както въ всѣки домъ, тъй и между компания, да ставатъ стѣнновени, разбира се по частни амбиции, та и отъ туй да послѣдва незадоволство, злоба и ненавистъ, даже и потъжване, нѣщо, което (послѣдното) му се даваше отъ страна на централната властъ голѣмо значение и поради което мнозина нещастници, отъ които съмъ единъ и азъ, страдахъ. . . . И тъй не можеше друго да се очаква: Лицата, които съ злодѣянията си по врѣмето на Турското владичество сж се сдобиле съ титлата „наамлж“ и „свѣтотатъ“ и живѣли само отъ кръвта и потътъ на бѣдния селенинъ, който още не може да забрави мизернитѣ имъ дѣла и още имъ се бои, като имъ се бѣше родилъ изново деня чрѣзъ довѣрието на „патриота“, съ когото често кореспондираха посредствено и непосредствено, нѣмаше съмнѣние, че тия хораца ще упражняватъ д е р е б е й л и к а, отдавна преживялъ вжкътъ си, и че честния чиновникъ, който не имъ влати шапка и не ги поддържа, ще да е най лошавъ и разорителенъ, спорѣдъ тѣхъ, за държавата (страната), а и съ това заедно тѣ явно е, ще глѣдатъ да го махнатъ, или, ако сполучатъ да го направятъ свое оръжие, чрѣзъ него да си играятъ ролитѣ, — тоа е желателно на тѣхния богъ — Цанкова.

„Приеми, Приемъ, г. нъ Пановъ, да отидешъ въ Балбунаръ за Началникъ, както ти предлага г. Цанковъ“ ми казваше единъ отъ дервишитѣ на „патриота“ въ Търново, дѣто слѣдъ отчуждението ми отъ Дрѣново, бѣхъ отишелъ да му се прѣдстави на ауденция, — „тамъ е много хубаво, продажи она, и ти, вѣрвамъ, ще бѣдешъ много доволенъ, особено отъ Хасанъ-ефенди и Хаджи-баба Номероглу, съ които ти ще живѣешъ и които сж доста добри хора“. Значело би, да имамъ предъ видъ рекомендацията на нѣгова милость и

да стана лошъ на ония личности безъ да глѣдамъ на закона и свѣстѣта, които ми налагаатъ тѣжката отговорностъ; нъ азъ се лишавамъ отъ това преимущество: сждбата ма е ляшила отъ качеството на подлостъ. Фактътъ, когото навѣждамъ тука е твърдѣ ясенъ и азъ нѣма се простирамъ да анализирамъ за ползата или вредата отъ тая дипломация на Цанковия кабинетъ, който безочливо още има уста да вика, че защищава народнитѣ интереси, нъ пжтемъ ще забѣдежа, че той (кабинета), ще има поне да се помни до много врѣме съ башабозуклука си, защото тиква страната въ една завидна деморализация, по вредителъта отъ всѣка друга болѣстъ, даже и отъ самата апоплексия. . . .

Его всичкия исходъ отъ дѣятелността на Цанковия кабинетъ, който за да има поддръжка въ Турското население, бѣ създавалъ нови длѣжности, да задоволи нѣкой гладници да не му бъркатъ водата, именно отъ „Държавенъ Съвѣтъ“ въ „кодификационни комисии“ и „моавини“ околийски началници отъ Турци. Ние се освѣтляваме още и отъ слѣдующия фактъ върху патриотизмътъ на г. Цанкова, той като „поборникъ“ за политическата свобода, както го наричахме по прѣди, види се, е зналъ да цѣни и награждава своитѣ съподвижници, като Хаджи Мехмедъ-Али, коумого държавната хазна като плащаше цѣла година на мѣсець по 1000 и словомъ хиляда лева, въ усопшия Държавенъ Съвѣтъ и като въдобавкъ и награда за труда му да бѣси и заточва невиннитѣ българи въ турско врѣме, Цанковъ опредѣлялъ му още и пенсия отъ 3000 л. (три хиляди) въ годината; едносила съ оная на българскитѣ войводи, които сж воювале прѣзъ най тѣжкитѣ врѣмена съ общия християнски врагъ, и ние, които сме вземале участие въ освобождението на отечеството ни, които сме рисковале животъ и сила въ общото дѣло и насъ г. Цанковъ мжчеше се да ни убива бжджностъта: отъ една страна се показваше като великодушентъ, щедръ и съчувствителенъ, а отъ друга, мислеше подъ какви средства да ни онеправдава, — да ни лиши най сетнѣ и отъ препитанието, което тѣй за служено го добивахме чрѣзъ перото си. . . . Но азъ колкото и да оплаквамъ състоянието си, сторено отъ тоя „патриотъ“, обаче то не може вече се подобри, защото изстезанията на войната (1877—1878), които не малко повлия на здравие то ни нищо не бѣхъ, а и още други нови страдания ми се притурихъ: „за лошо повѣдение“, по „неиспособностъ“ г. Цанковъ слѣдваше да хвърля ирония върху нѣщо съществуване, — отъ една страна ни назначаваше, а отъ друга — отчуждаваше, и то защо? — Нека вѣски се произнесе.

Въ заключение, азъ, който и сега още страдамъ отъ наградата за стореното на отечеството, като съмъ се запозналъ добрѣ съ „голѣмата полза“ отъ „патриотическия“ кабинетъ на г. Цанкова на страната чрѣзъ онеправдането на чиновницитѣ, имамъ честъ да дамъ своето скромно мнѣние, че много законно и справедливо ще бѣде сторено отъ страна на началството, ако то упражнява въ всичката ширина дѣйствующитѣ закони, върху канвито и да било и, ако дѣйствително то (на началството) желае да има траенъ животъ и поддръжка въ всѣкиго, за да може да постигне единъ денъ своето завѣтно желание като истиненъ благожелателъ на отечеството.

Истинния патриотъ и благоразуменъ човѣкъ не обръща внимание върху виковетѣ на разнитѣ своекористни личности, които сж родени само за интриги и лични домогвания, както искатъ да заглушаватъ и днесъ простодушния ни народъ съ своитѣ праздни фрази, а се придържа строго о правилото: да поддържа и защитава тълкователя на правдитѣ и законността и да гони и преслѣдва строго посягателятъ на тия послѣднитѣ.

Д. Т. Пановъ.

Търново, 21 Августъ 1884 год.

Г. нъ Редакторе!

Извѣстно е на читателитѣ на уважаемий ви в. „Славянинъ“, че въ 13 брой, бѣхъ написалъ една малка рецензия, съ която искахъ да кажа на заслѣдения у Цанкова г. нъ Никола Живковъ, че пжтѣтъ, който е заловилъ е, *числаетъ сокакъ*.

Г. нъ П. Живковъ разбралъ, че азъ го наричамъ жаба и за това като не зналъ какво да пише и като нѣмалъ хазеръ, какво ще да рече рецензия и какъ се отговаря на подобно нѣщо, зель въ своето вѣстниче „Комарь“ и напигалъ отговоръ съ заглавие „жабино прошение“ съ което иде да потвърди, че приема, да се нарече, не жаба, но и каквото и да го нарежтъ. Вѣкий който прочете това негово прошение, ще види, че г. нъ Живковъ по своята босота си е призналъ не само за жаба кекарица; но и за базунякъ, който пълзи изъ. . . . Освѣтъ това г. нъ Живковъ иска да опровергае, че писаното отъ менъ въ в. „Славянинъ“ за поборника Г. Д. Петкова било лъжа, защото и самъ г. нъ Живковъ билъ поборникъ!!! (въ хотелъ Богария въ

Букурещъ) и знаелъ че г. нъ Петковъ си пълнилъ джоба съ пари. Лажите г. нъ, както за г. нъ Петкова, тъй сжщо и за васъ, защото има хора, съ които ще ви докажа що за маминъ патриотъ сте биле.

Киръ Живковъ зель да ми се пере, че когато азъ съмъ гребялъ вода, той ходилъ да се бие съ комаритѣ си въ Балкана. Стой бѣ джанамъ, че става сакатлъжъ. Ходилъ билъ, бошъ лѣфъ. Ходилъ е баеви Живковъ и билъ са е, когато щѣха да се внасятъ пушки и конѣе въ Македония и той велеглавно викаше: „стойте брата азъ съмъ патриотъ, до гдѣто най сетнѣ киръ Живковъ продаде конѣтъ и изѣде паритѣ. Това ли ви е патриотизма бѣ бай Живковъ, я си при- мисли и се поуглѣдай па тогава вресца. Не мисли че хората пишатъ като тебъ за 500 лева субсидия, или ви се чани че като дрънкате, има кой да слуша. Тука тѣй казватъ като четжтъ вѣстничето ви, ако гарката иде нечието и пле отъ морето вода, то никога не ще стане нечието; тъй и г. нъ Живковъ каквото и да брашулеви, никой го не слуша, защото въззванието на негса патронъ и свѣтець Цанковъ, доде да потвърди, че Цанковъ съ всичкитѣ си лакеи, дервиши и раби послесни сж за измѣнението на конституцията, което нѣщо, не може да се поддържа отъ българската интелегенция, и пъти който е заловилъ г. нъ Драганчо, ще го докара най послѣ да остане само съ лулага въ рѣка, а ви г. нъ Живковъ, ще останете за срамъ съ вашия „Комарь“.

Не желяехъ тѣй рѣзко да ви отговарямъ, но като взѣхъ предъ видъ изрѣчението: *наказуяй безумнаго да не превозносителъ*, то и азъ излѣзохъ отъ границата на търпението, защото както казва поговорката: „на зло дърво, лошъ кливъ“.

Знаете ли г. нъ читатели, какво бѣ мнѣнието тукъ кога излѣзе вѣстничето на бача Живкова? Азъ ще ви го расправа. Най напрѣдъ щомъ дойде „Комарь“ въ Търново, всички са завтекохме да го видимъ и прочетемъ, като са надѣвахме че и наша Тодора ще бѣде предъ хора, но останахми излжгани. Единъ отъ слушателитѣ сж обѣрна и каза: оставете го, този в. „Комарь“ ще служи като измѣтъ на българската журналистика. Не, чуа се два три гласа на Рѣховчени, той е побъръ, защото съ него г. нъ Цанковъ се искава до колко е безъ сила и привърженници, като са е оставилъ да го защищава Никола Живковъ, който не за 500 лева субсидия, но и за строшената Цанкова лула е въ състояние да нарече Цанкова св. Драганъ и вторий Христосъ, а всички които имъ не съчувствуватъ сж: радикали, нихилисти, колунисти, социалести и пр. Лви са и трето лице, което каза: пачакайте джанамъ какво казвате? може г. нъ Живковъ да доде на себе си, е, зеръ сега въ тия горещини може да го боли вътрѣ въ главата. Какъ ще доде на себе си бѣ джанамъ казваше другъ, когато и третия брой отъ „Комарь“ излиза, а той се си лудува. Не мислете г. нъ, казваше другъ. Живковъ не ще бѣде толкова глупецъ както го знаа, да пише се тѣй. Азъ мога ви доказа, че г. нъ Живковъ слѣдъ като издаде и 4 й брой и слѣдъ като сж свършатъ изборитѣ ще спрѣ, като опапка на хората паритѣ.

Его какво се говори тукъ за г. нъ Живкова. Ахъ! щещъ да забравя. Единъ отъ тукашнитѣ тѣй наречени радикали, като глѣдаше вѣстника и слушаше приперията каза: „Азъ знаа защо Живковъ поддържа Цанкова, защото когато Цанковъ стане голѣмецъ, да го назначи ревизоръ на каситѣ по учителскитѣ дружби.“

Его всичко що говорятъ за васъ, баю Живковъ, но не са обезсрчай, викай, крескай, псувай, предавай законъ божий на дѣвцитѣ въ Руссе и издавай „Комарь“! Цанковитѣ ще ти плащатъ отъ гърба на народа 3,000 левчета!

Бай Живковъ!

Портретитѣ ви пратени на брой 10 съ цѣна 1 левъ на дѣда Цанкова, не струватъ пари въ Търново, защото тука нареченитѣ радикали, ще го купятъ ама както ми каза единъ да иматъ и този тропаръ: *клими по-калли ми свѣци, узлезмъ тебе врачанскый поборникъ, иже подвизалъ добрий, яко Пуда подвизалъ си си за излѣнение основнаго закона и яко св. Димитриу предъ избори, послалъ еси влѣсто Несторя Живкова и Франгя скоропо слушатици, но не надѣйся на милостъ, но на просятици народно*.

Чувашъ ли бай Живковъ, свѣта ми са замая като чухъ това, но недѣй са смутява, това да ти е сичкия косуръ. Чолакъ Пехливанъ обра сума свѣтъ, та ти си задигналъ отъ тукъ отъ тамъ нѣкой грошъ и дѣдо Цанковъ са поуказа отъ компромиса, че нѣма да пропадне България я. А бе щѣ ти трѣба да пращашъ на търновци „Комарь“. Единъ непрокопанъ ми каза, че ти го върналъ и ти писалъ да си обвиняшъ въ него мекици. Слушай, бай Живковъ, гдѣто ще бѣдешъ вѣстникарь, да ти завяжда сѣвий, я ляа тукъ да основемъ нѣкой дружба или пжтъ да отидемъ да агитираме по

за 300 лева и да се изберемъ и ний за представители или да събаремъ конѣ за Македония.

Н. Шарачиевъ.

Бѣла, 25 Августъ 1884 год.

На 23 того въ 8 часа вечерята отидохъ въ теле графо пощенската станция за да подамъ една телеграма, но какво срѣцнахъ! Съ влизането си въ станцията попитахъ гдѣ е началника? но въ същото време телеграфиста К. Ивановъ безъ да ма попита, защо ти е или какво искашъ, почна да ма ругае и пждиотъ станцията! Азъ за да не са противъ на заповѣдта му си отидохъ безъ да си подамъ телеграмата; слѣдъ менъ отива и секретаря на околийския началникъ, но и съ него са случава същото, и той билъ изпъденъ! Незналъ да ли затава му плаща управленето да пжде публиката отъ станцията и да играе цѣлъ денъ на билиардъ по кафенетата?

Г. Т. Дюлгероу.

Пишжтъ ни изъ Пльвенъ:

Прѣзъ ношъта на 19 того срѣщу 20 стана обваръ въ хава на П. Лачевъ отъ единъ турчанъ помакъ, кой то открадва 300 рубли на Михалъ Поповъ отъ с. Дарманци; този помакъ билъ другаръ на същия Михалъ и Михалъ го билъ поставилъ пазачъ на паритъ си, да не са злоупотрѣбитъ отъ нѣкого, безъ да знае че този нѣговъ другаръ е самъ разбойникъ. По едно неопредѣлено време, влиза въ стаята въ която биле паритъ като пазачъ, раскъсва дисагитъ на Михалъ, изважда паритъ и безъ да го съжрѣ нѣкой, отива около барата, които протяча прѣзъ Пльвенъ, хвърля паритъ подъ мостъта и са връща пакъ въ стаята да пази съдранитъ отъ него празни дисаги на Михалъ, а самъ Михалъ въ връжмата се располага; когато отишалъ да спи въ стаята си и си повдига дисагитъ, що да намѣри, паритъ ги нѣма, а пазача седи като котакъ да пази ужъ паритъ! Тогава на часа се извѣсти на окол. началникъ, който взе добри мѣрки, и на утрото по диритъ са улови врадеца че е самъ този, койго пазеше паритъ; отведе са въ полицията, не слѣдъ много и паритъ са намѣриха въ барата.

Благодарение на хитростъта, която употреби Началника че може да хване разбойника и намѣриха паритъ, та са избивиха двѣтъ невинни момчета слуги въ хава, вначе тѣ напраздно щѣха да са наказватъ.

Пишжтъ ни изъ Пловдивъ:

На 21 т. м. нашия прокопсавий Генералъ Гервасия говорилъ на одного отъ село Е . . . да забрави всички минали угорчения, и да положи всички всевъзможни старания, што да се избере непременно за представителъ въ Обл. Събрание отъ Селджиковската околия, басквджията конска глава Димитръ Стамбуловъ, младъ чорбаджия, рушветчия, едноврѣмешенъ кундура ескиджия. Перуденския Генералъ наговарялъ тоя селянинъ въ Митрополията, гдѣто отишелъ за черковна работа, што да не слуша гражданитъ какво ще му го ворятъ, а младитъ, никакъ. Също билъ предписалъ и на священникитъ да се виускатъ съ кръстъта въ рѣка по агитация за Стамбулова, а той самъ щѣлъ да излѣзе на жалто магаре да обиколи селата.

Смѣненето на Саллабашова отъ Директорския постъ на Правосъдието, ще ставило слѣдъ завръщането на Всемирния поддецъ и заплюванъ Бобочовъ, който щѣлъ да се назначи за Директоръ.

Войницитъ отъ нашата Милиция са обърнали на хотелджийски слуги. Едни ги употребяватъ за преносане хавлии по банитъ, други за дървари съ магарета, и пр. и пр., и вѣрноподчинени на изслѣдователя камилската птица Д. Стамбуловъ, комуто при замиване по край постъта на моста, солдатина койго пази тамъ поста, става отъ земята и му отдава честъ. Това е образецъ на боевая войска, отъ която за моestra може да се извадятъ такива солдати, и заедно съ нашитъ академисти военни, конашки дембела, да се представятъ на изложба.

Г-да академисти! Областьта не за туй е харчила за васъ пари, нито пакъ вие стетрошили грѣди, както обичате да казвате, за да ставате конашки лакеи на единъ турски паша, и подлизурки на всѣяго само да ви държатъ въ дембелхането. Вашето мѣсто, г-да, не е тамъ, вашето поприще не лѣжи въ конаци, своето знание и искусство непредавайте на дами, а тамъ на по лето, мѣжду войницитъ, и въ казармата, защото трѣба да пригответе и себе си и нашата народна малка войска, като дишатъ вашитъ грѣди войнственъ духъ, а не називликъ, и като напоите съ гакъвъ духъ и простия войникъ. Или вие сте слушали услужване и лакейничество?!

Пишжтъ ни изъ Цариградъ:

Портата отказа да се съгласи за да приеме въ качество на Българский Агентъ Докторъ Вѣлковича, защото тяго сматря като дезертиоръ отъ турската войска въ послѣдната Руско-Турска война.

На 26 того П. Височество Княза з миналъ изъ Ломъ съ парахода „Александръ“ за Оршова, гдѣто ще посрѣщне сестра си и прѣзъ Руссе ще замине за въ Варна. П. Височество щѣлъ да остане въ Варна за дълго време.

Тия дни се очаква да престигне въ градъ ни министра на Правосъдието г. Дръ В. Радославовъ

На 18 того Ромуния Кралъ Карлъ пристигналъ въ Бѣлградъ. На станцията го посрѣщналъ Кралъ Милавъ, облеченъ въ униформа на ромжески полковникъ. При приближаването на парахода, Кралъ Карлъ билъ поздравенъ съ 101 топовни изгърмявания. Сръбската музика свирала ромжескый химнъ. Кралъ Милавъ отишълъ на парахода и тамъ поздравилъ високия си гостъ. Послѣ му представилъ свитата си, министритъ и висшитъ чиновници. Улицитъ въ градъ биле накинчени съ триумфални арки, по улицитъ имало нарѣдена войска и множество народъ поздравлявали Краля

Най сътъя държавния ни бюджетъ са отърва отъ единъ товаръ. Г. Пречекъ, който са расхождаше изъ България на народенъ сметъ, си отива за винаги отъ гдѣто е дошелъ, като му са даватъ още 4000 лева дъшъ хакъ! Този човѣкъ е взѣлъ отъ Бѣл. хазна около 100,000 лева, а за сто пари полза непринесе. Бѣл. Калифорния носи!

Въ градъ ни са разнесе едно извѣстие, че градския ни кметъ С. Златевъ са отстранилъ отъ длъжностъ, по поводъ на едно оплакване отъ гражданетъ. Това извѣстие произведе особена радостъ и пълно задоволствие мѣжду гражданитъ.

Отъ Разградъ получихме една дописка, въ която се описва, че окръжж. мѣстникъ г. Дяковичъ, сутрина едва въ 11 часа влизалъ въ канцелярията и пакъ отъ сички най-рано излизалъ, а по нѣкогакъ по два и три даже дни никакъ са не явявалъ. Освѣтъ това, той наказвалъ дисциплинарно горескитъ стражари съ лишение една частъ отъ заплатата имъ, защото не спели на открито въ гората, изложени на дѣждъ и другъ опасности.

Отъ сичкитъ старни особено отъ селата получаваме цѣли статии за производитъ на Цанкова, извършени при избиранието кметове по селата. Чудеса вършалъ този яланъ либералъ подъ маската на патриотизма. По нѣмане мѣсто, оставаме реченитъ статии необнародвани.

Изъ Лондонъ телеграфиратъ, че слѣдъ заминуването на френската флота изъ Фу-чеу, китайскитъ войници нападнали квартала на чужденцитъ, когото разграбили и изгорили.

На 28 того П. Височество съ сестра си престигна въ градъ ни право на станцията, гдѣто бидоха посрѣщнати и испратени отъ по отлична публика.

Извѣстието за отстранението на градския ни кметъ С. Златевъ, койго се отличаваше съ надугата си гордостъ и глупавото си високомѣрие се потвърди. Той е остраниенъ отъ Министерството на Вжтр. Дѣла, по превишение власти и тѣзи постъпка на Министерството произведе общо задоволствие.

Въ градъ ни лакеитъ на Цанкова, щомъ са извѣстили за отстранението на тѣхния кметъ Симеонъ Златевъ на часа са распоредили чрѣзъ едно свое мекере да събиратъ подписи на единъ калпавъ махзаръ, съ пледлогъ, че щѣлъ да става нѣкакъвъ оборъ въ градъ ни, а съдържанието на махзаря било благодарностъ къмъ гордливия кметъ! — Това за знание на надлежното мѣсто.

ТЕЛЕГРАММА.

Габрово 25 Августъ 1884.

Въ бройгъ ви, отъ 23 того № 17 страница втора, рубрика третя, по народните вѣстания, стонъ забележка

въ които са помянува моето име, като „чорбаджия“ „подписавши“ обвинителенъ „актъ“ противъ учителитъ въ гимназията прѣзъ 1876 година.

Протестирамъ високо противъ злонамѣренната тѣзи осѣдителна клевета за личността ми, и настоявамъ, да ми са яви, публично, авторѣтъ за да потърся отъ него удовлетворение, прѣзъ гдѣто, и както мога. Въ него време, койго, отъ сърдце и душа, морално и материално, е поддържалъ въставнето „чорбаджия“ редакторъ ли е? Питамъ.

Цаисо Добруовъ.

Заб. р. Автора г. Беронъ вѣрваме, ще си поправи грѣшката.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Севлиевоското Опълченско Дружество „Лъвъ“ съ настояцето си извѣява най-сърдечната си благодарностъ на ученицитъ Севлиевици, учащи се въ България, за гдѣто при първата имъ покана отъ Дружеството, радостно приеха да даждъ нѣколко представления презъ тѣзъ-годишната ваканция, отъ които представления капиталътъ на Дружеството се увеличи съ повече отъ 2000 гроша, тѣй също благодарни и на родолюбивитъ граждани, които не отказаха отъ да присѣтствуватъ въ представленията.

Гр. Севлиево 24 Августъ 1884 г.

Предсѣдатель: П. Ракаровъ

Дѣловодитель: Н. Симеоновъ

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Ив. Даневъ & Тома А. Кърджиевъ

Извѣстятъ на почитаемата публика, че зѣ на прѣдъ задружно ще се занимаватъ съ адвокатство, за койго цѣлъ имать открити двѣ адвокатски писалища въ г. Руссе, едното — въ къщата на Тома А. Кърджиевъ, улица Флотска № 4200, и другото — въ Александровска улица № 526, близо до окръжното съдилище. Тѣ приематъ да защитаватъ всѣкакви граждански, търговски и углавни дѣла предъ всичкитъ съдебни инстанции, както въ Руссе, тѣй и другадъ въ Княжеството, като общаватъ на своитъ клиенти най-голъма аккуратностъ и усърдие при воденето на дѣлата имъ, а при това и най-умѣренни условия, относително възнаграждението. Освѣтъ това, въ реченитъ тѣхца писалища интересующитъ лица могатъ да се отнесатъ за написване на прошенія, прогести, контракти и разни други актове и сдѣлки, както и за превеждане на документи, написани на койго и да е отъ по-главнитъ Европейски язици.

ИЗВѢСТНЕ.

Книгопродавницата на П. П. Педѣлковичъ & др. въ Търново има честь да извѣсти че излѣзе отъ печатъ:

Отечествовъдение за III отдѣление (споредъ новата программа) съставилъ Д. Ц. Лучниковъ. Цѣна 25 стотинки.

Сѣга са печататъ и скоро ще бждатъ готови:

Естествовъдение за III отдѣление (споредъ новата программа) съставилъ Ц. В. и Д. Ц. Лучниковъ.

Отечествовъдение за IV отдѣление (споредъ новата программа) съставилъ Д. Ц. Лучниковъ.

Грамматика за Старо-Българскый языкъ отъ Цв. П. Момчеловъ. — Второ издание.

Тѣзи дни са турятъ подъ печатъ:

Естествовъдение за IV отдѣление (споредъ новата программа) съставилъ А. Тодоровъ.

Физика за долнитъ класове, съставилъ А. Тодоровъ.

Търново, 22 Августъ 1884.

ВАРШАВСКИ ОБУЩА, мъжеки, дамски и дѣтски отъ най-добра кожа и дълго траяние, получи и продава Русскый магазинъ **ИВ. КАРЛОВСКИЙ** въ Варна.

Излѣзе отъ печатъ „Законъ Божий“ за III и IV то отдѣление съставилъ Н. Шарачиевъ, съгласно новата программа и удобренъ отъ Св. Синодъ. Издава книжарницата на Тодоровъ и Христовъ въ Търново съ съставителя.

Цѣна 80 стотинки.

ИЗЛѢЗОХЪ ОТЪ ПЕЧАТЪ
НОВИ ПОДВИЖНИ БУКВИ

(Г О Л ъ М И)

отъ гласнитъ по 5 а отъ съгласнитъ по 4 букви и цифритъ въ едно тѣло.

Цѣна 2 лева.

Нуждающитъ са, да се отнесатъ до редакцията на в. „Славянинъ“ Русчукъ.

Редакторъ издатель: Т. Х. Станчевъ